

Evangelhia zilei 25 iulie: Sfântul Iacob, apostol

Comentariu la Evanghelie în
sărbătoarea Sfântului Iacob,
apostol: „Fiul Omului n-a venit
ca să fie slujit, ci ca să slujească
și să-Și dea viața ca
răscumpărare pentru mulți”.
Acesta trebuie să fie sensul
vieții fiecărui creștin: să-și
dăruiască viața din iubire.

Evangelhie (Mt 20, 20-28)

Atunci, mama fiilor lui Zebedeu a
venit la el cu fiii ei și a căzut în
genunchi ca să-i ceară ceva.

El i-a zis: „Ce vrei?”

I-a spus: „Poruncește ca acești doi fii ai mei să stea unul la dreapta și unul la stânga ta, în împărăția ta”.

Atunci Isus a răspuns: „Nu știți ce cereți. Puteți să beți paharul pe care îl voi bea eu?”

I-au spus: „Putem”.

El le-a zis: „Potirul meu îl veți bea, însă a sta la dreapta și la stânga mea nu eu trebuie să dau, ci este pentru cei cărora le-a fost pregătit de Tatăl meu”.

Când au auzit ceilalți zece, au fost cuprinși de indignare față de cei doi frați.

Dar Isus i-a chemat la sine și le-a zis: „Știți că cei care conduc popoarele le domină și cei mari își fac simțită puterea asupra lor. Între voi să nu fie așa. Dimpotrivă, cine vrea să devină

mare între voi să fie slujitorul vostru și cine vrea să fie primul între voi să fie servitorul vostru, așa cum Fiul Omului nu a venit ca să fie slujit, ci ca să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru cei mulți”.

Comentariu la Evanghelie

Evanghelia de astăzi se încheie cu o frază scurtă, în care Isus rezumă sensul vieții Sale, felul Său de a fi și de a trăi: „Fiul Omului n-a venit ca să fie slujit, ci ca să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”.

În același timp, ne indică sensul vieții fiecărui creștin. Ne-am născut ca să slujim, ca să dăm viață, ca să ne dăruim viața. Dacă nu trăim în slujba celorlalți, dacă ceilalți nu se bucură de prezența și de acțiunile noastre, atunci viața noastră nu are greutate, nu are consistență.

Această frază este concluzia unui dialog între Isus și Ioan și Iacob, inițiat de mama celor doi frați. În drum spre Ierihon, cu puține zile înainte de intrarea în Ierusalim, această mamă reușește să rămână singură cu Isus Cristos. Se prosternează înaintea Lui și Îi cere ca fiii ei să stea în împărăția Lui, unul la dreapta și celălalt la stânga.

Isus nu răspunde printr-un refuz, nici nu o mustră pentru cererea făcută. Poate pentru că acea femeie — și fiii ei — tânjeau după glorie. O făceau într-un mod prea omenesc, dar cererea lor era, în fond, bună. Asta este măreția lui Isus Cristos: intră în dorințele, visurile, proiectele, cererile noastre, ca să le purifice, să le umple de gloria Sa, de veșnicia Sa.

Adresându-se lui Ioan și Iacob, Isus le răspunde: „Nu știți ce cereți”; „Nu sunteți conștienți de ceea ce Îmi cereți cu adevărat, de ceea ce se

ascunde în dorința voastră”. Și începe un dialog pentru a-i face să înțeleagă profunzimea acelui dor: „Puteți să beți paharul pe care urmează să-l bea Eu?” „Vreți cu adevărat gloria Mea? Să vă asumați ceea ce urmează să asum Eu? Să vă cufundați acolo unde Eu mă voi cufunda?”

Ei vor răspunde cu o anumită siguranță de sine: „Putem”. Iar în fața acestui răspuns, Isus afirmă, într-un mod surprinzător: „Vei bea paharul Meu”.

Isus a reușit să-i introducă pe acești doi frați într-un drum al rugăciunii. Ceea ce contează cu adevărat în rugăciunea noastră nu este atât ce vrem noi, ci ce vrea Isus de la noi. Lui Isus Îi pasă de viața noastră și ne întreabă: Ce vrei de la Mine? Astfel, pornind de la dorințele noastre, ne conduce către voința Sa, către dorințele Lui cele mai profunde.

Rugăciunea este astfel o întâlnire cu Isus Cristos care ne schimbă direcția, ne duce dincolo de noi înșine. El ne introduce în inima Sa, în dorințele Sale, în visurile Sale. În fiecare zi ne întreabă: „Vrei să știi ce port în inima Mea, care sunt dorințele Mele?”

Și ne vorbește despre dorințele Sale de a sluji, de a Se dăruia celorlalți cu bucurie, cu libertate. Pentru că libertatea nu constă în altceva decât în a trăi propria viață ca pe un dar. Doar cel care posedă ceva poate să ofere, suntem cu adevărat liberi doar atunci când ne oferim pe noi înșine celorlalți, când le dăruim viața noastră. Așa este personalitatea lui Isus Cristos: liberă. Și ne dă din libertatea Sa, ca și noi să fim liberi.

Acei frați vor răspunde afirmativ. Deși, atunci când va veni ceasul lui Isus, ceasul paharului, ceasul Ghetsemani și al Crucii, vor cădea. Mai au încă de învățat că nu pot face

aceasta prin propriile lor forțe, că au nevoie de puterea Celui Înviat. O putere care nu le va lipsi niciodată.

Și nouă ne vorbește Isus, ne privește cu entuziasm în fața dorinței noastre de a fi cu El, de a-I dăruia viața noastră, și ne confirmă că este mereu cu noi ca să putem bea paharul Său, ca să ne putem dăruia cu adevărat, ca să putem da viață în jurul nostru.

Luis Cruz

.....

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-25-iulie-sfantul-iacob-apostol/> (06.03.2026)